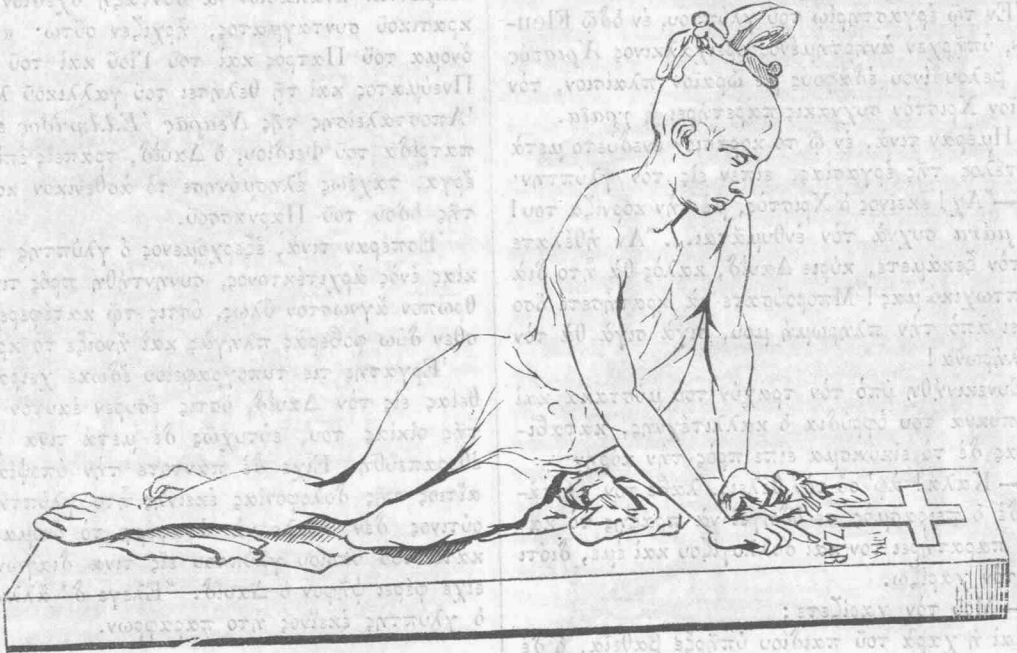

Τὴν ἔδραν ταύτην προσήνεγκεν ὁ ἰατρός τοῦ ἐν Ναυπλίῳ νοσοκομείου Στεφανίτιδος εἰς τὸν Καποδίστριαν, ὅτε οὗτος ἅμα τῇ ἀφίξει του ἐπισκέφθη τὸ νοσοκομεῖον. Μετὰ δὲ τὴν ἀναχώρησιν αὐτοῦ ὁ ἑπτανήσιος ἰατρός ἐπέγραψεν εἰς ἀνάμνησιν τὴν ἄνω ἐπιγραφὴν ἐπὶ τῆς ἔδρας καὶ ἐφύλαξεν αὐτὴν ἐπιμελῶς. Τῶν δύο τούτων ἐδρῶν διὰ

τὸ περίεργον τοῦ σχήματος ἀπεικονίσματα δημοσιεύομεν χάριν ἐκείνων, ὅσοι δὲν θὰ δυνηθῶσι νὰ ἴδωσιν αὐτὰ ἐν πρωτοτύπῳ.

Μὴ λησμονήσωμεν ἐν τέλει τὸ μέγα ἐπιπλόν ὅπερ ἐχρησίμευεν ὡς χαρτοθήκη εἰς τὸν Κυβερνήτην, καὶ τὸ κιβώτιον τῶν ἐγγράφων τοῦ Ἀλεξάνδρου Μαυροκορδάτου.

Ο ΤΑΦΟΣ ΤΟΥ ΜΑΡΚΟΥ ΜΠΟΤΣΑΡΗ

Τὸ ὄρατον καλλιτέχνημα, οὗτινος ἀπεικόνισμα παραθέτομεν ἄνωτέρω, εἶνε ἔργον τοῦ ἐξόχου Γάλλου ἀγαματοποιοῦ καὶ φιλέλληνος Δαυὶδ δ' Ἀνζέρ, παριστὰ δὲ τὴν Ἑλλάδα γονυπετὴ ὑπὸ μορφὴν νεάνιδος κρατοῦσαν ἐν τῇ δεξιᾷ στέφανον καὶ δεξιόχρυσον τὴν ἐπὶ τοῦ μνημείου ἐπιγραφὴν Μάρκος Μπότσαρης. Ἐστήθη δὲ τοῦτο ἐπὶ τοῦ ἐν Μεσολογίῳ εὐρισκομένου τάφου τοῦ Σουλιάτου ἥρωος κατὰ τὸ 1836 ἢ 1837. Ὅτε ὅμως, κατὰ τὸ ἔτος 1852, ἐξορισθεὶς ὁ Δαυὶδ τῆς Γαλλίας ὑπὸ Ναπολέοντος τοῦ Γ', διήλθε τοῦ Μεσολογίου μετὰ τῆς θυγατρὸς του, εὐρῶν τὸ ἀγαλμὰ τοῦ ἡρωοποιησμένου, ἔλαυσε διὰ τὴν τοιαύτην κατάστασίν του. Τὴν ἐκ τούτου δὲ προσαπτομένη μορφήν εἰς τὸ ἔθνος συνασθανθεῖσα ἡ ἑλληνικὴ κυβέρνησις ἔλαβε τὸ ἀγαλμα κατὰ τὸ 1860 περίπου καὶ ἀπέστειλεν εἰς Γαλλίαν, ἔνθα διασκευασθὲν ἐπεστράφη εἰς Ἀθήνας, καὶ ἤδη ὑπάρχει ἐν τῇ ἐκθέσει, πολύτιμον καὶ τοῦτο κόσμημα αὐτῆς.

Περὶ τοῦ ὄρατου ἔργου τούτου ἔδημοσιεύθη ἄλλοτε ἐν τῇ «Ἐστία», (Τόμος Ι', σελ. 714) συγγραφεὺς Ἰουλίου Κλαρετῆ, περιγράφων τὴν ἱστορίαν τῆς συλλήψεως τοῦ καλλιτεχνήματος καὶ τὴν θλιθεράν τύχην τῆς ἐκ κόρης, ἣτις ἐχρησίμευεν ὡς πρότυπον τῶ καλλιτέχνῃ πρὸς ἀπεικόνισιν τῆς Ἑλλάδος, καὶ τοῦ μνημείου αὐτοῦ. Τὴν διήγησιν ταύτην, πλήρη περιπαθείας καὶ τρυφερότητος, ἐκρίναμεν καλὸν ἀντὶ παντός ἄλλου νὰ ἀναδημοσιεύσωμεν ἐνταῦθα, πεποιθότες ὅτι λίαν εὐχάριστον ἀνάγνωσμα παρέχομεν τοῖς συνδρομηταῖς τῆς «Ἐστίας».

Τὸ ὄνειρον τοῦ Δαυὶδ ἦτο νὰ ἰδρῦσθαι μνημεῖον εἰς τὸν Βότσαρην, διότι τότε οἱ Ἕλληνες θνήσκον

τες ὑπὲρ τῆς ἐλευθερώσεως τῶν ἐξήπτων καὶ ποιητὰς καὶ καλλιτέχνας καὶ ἄνδρας στρατιωτικούς.

Ἡμέραν τινα ὁ Δαυὶδ περιεφέρετο μόνος του ἐν τινι κοιμητηρίῳ, διέκρινε δὲ νεαράν τινα κόρην, παιδίον ἔτι, ἣτις γονατισμένη οὕσα πρό τινος τάφου ἐσυλλάβισε τὴν ἐπιτύμβιον ἐπιγραφὴν διὰ τοῦ δακτύλου ἀκολουθοῦσα τὴν σειρὰν τῶν γραμμάτων. Ἦτο συγινητικὸν ἅμα δὲ καὶ ἀπλούστατον τὸ πρᾶγμα· ἡ ζωὴ μετὰ κόπου κατεγίνετο εἰς τὸ νὰ ἀναγνώσῃ τοῦ θανάτου τὸ μυστήριον.

— Εὗρον τὴν σύνθεσιν τοῦ καλλιτεχνήματός μου, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ γλύπτης.

Ἐμελλεν ἀκόμη νὰ εὕρῃ τὸ ὑπόδειγμα.

Ἐν ᾧ ποτὲ ἐπορεύετο νὰ γευματίσῃ ὁ Δαυὶδ μετὰ τοῦ Βικτωρος Οὐγγῶ εἰς τὸ πανδοχεῖον τῆς γραιίας Σαγέ, συνήντησεν ἐν τῇ ὁδῷ τοῦ ὄρουσ Παρονασοῦ, παρὰ τὴν οἰκίαν τοῦ ἑφημερίου, εἰς ἣν ἔπειτα κατόκησεν ὁ Sainte-Beuve, νεᾶν δεκαετησάρων ἐτῶν, περιβεβλημένην ἑάκη, ἰσχυρὴν, ἀλλὰ θελκτικωτάτην. Ὁ Δαυὶδ ἔστη πρό αὐτῆς· τὴν παρατηρεῖ, τὴν ἐρωτᾷ καὶ λαμβάνει σημειώσιν τοῦ ὀνόματός της καὶ τῆς κατοικίας της.